

Dünya Hâlleri-1

Nureddin Yıldız'ın "Dünya Nasıl Dönüyor?" (50.) dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ.

وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Gün geçmiyor ki Müslümanlar olarak bu dünyanın mevcut durumundan bir şikâyetimiz, bir dertlenişimiz, bir haykırışımız olmasın. Bütün dünya birleşmiş de bizi boğmaya çalışıyormuş gibi bir tabloyla karşı karşıyayız. Dünyanın üç yerinde huzur içinde yaşayan Müslüman bulmak mümkün değil neredeyse.

Bundan da kötüsü, yarın-öbür gün gelecek kuşaklar, Müslümanlık olarak ne yaşayabilecekler konusunda uykumuzu kaçırarak kadar ağır endişeler hissediyoruz. Belki Kâbe'mize dokunan olmayacak gibi görünüyor ama o da teminat altında olmamak şartıyla, Kâbe'de tavaf edecek insan bırakmamaya çalışıyor küfür.

Büyük bir endişe yumağı içerisinde boğuşup duruyoruz. Kâfirler, İblis, zalimler, firavunlar, tağutlar, nemrutlar... pek çok isim yakıştırıyoruz bu başımızda dönüp sıkıntı oluşturan zulüm bulutlarına. Elbette bunlarla mücadele etmek bizim cihadımızdır. Asla bundan bir nefes geri kalamayız ve kalmayacağız da.

Ancak soğukla kış günü mücadele ederken de aç kalma hakkımız yoktur. Soğukla mücadele ediyoruz diye yemeği ertelemiyoruz. Dışa karşı tedbir alıyoruz; vaktinde de yemek yememiz gerekiyor.

Dışarıdan bize saldıran küfür ordularına karşı yoğun mücadele ederken iç dünyamızı ve muhasebemizi de ihmal edemeyiz. Hep Siyonizm, hep küfür, hep ateistler mi sorundur? Bir de iç terbiyemiz var ve bu eğitimden söz etmemiz gerekiyor. Müslüman olarak dünyadaki konumumuzu kâfirler değişik hâle getirmek istiyor olabilirler, istiyorlar da; nitekim Âdem aleyhisselamdan beri rahat durmuyorlar; ama bizim ruhumuzun gıdası ve Müslümanlığımızın rengi garantili midir?

İyi bir Müslümanlık, taptaze ve diri bir ruh sahibiyiz de buna rağmen mi kâfirlerin baskısı altındayız diye sordüğümüzde cevap içimizi rahat ettirmeli. Biz dış cephede soğuğa ve fırtınaya karşı evimizi koruma altına aldığımız gibi mutfağımızda da yemek pişmeli. Yoksa soğuktan korunurken açlıktan ölürüz; ikisi de ölümdür. Küfürle -Allah'ın lütfu ve keremiyle- boğuşurken iç dünyamızı nasıl düzelttiğimizi sabah namazına kalkmaktan çocuk yetiştirmeye, Allah'ın kitabına sarılmaktan helal yaşamaya kadar ruh âlemimizi temsil eden ne kadar durum varsa hepsinin muhasebesi ve bilançosunu tam çıkarmamız lazım.

Bu dönemde yoğun şekilde dış düşmanlara; uçakların bombardımanlarına, medya saldırılarına-algı operasyonlarına takılıp kalıyoruz umumiyetle. Ama esasen iç dünyamıza ait muhasebelerin de yoğun olarak yapılması lazım.

Zayıf mıdır değil midir kısmına girmeden bir hadis-i şerifi hatırlatarak neden bu girişi yaptığımızı izah edelim. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem bir cihat hareketinden dönerken "Şimdi küçük cihattan büyük cihada dönüyoruz" buyurmasının hikmetini böyle anlamamız lazım. Asıl cihat Medine'de; evlerde, mescitte. O cihadı halledemeden de büyük cihadın tadını hazmetmek mümkün değil.

Bu iki perspektiften dünyaya bakışımız; ya sıradan insan gözüyle yani ekonomik menfaatler, çevre, siyasî düşünce vesaireyle ya da Müslüman insan gözüyle olur. Müslümanlık, + bir meziyettir. İnsanın bakışı

üzerine Müslümanlık bakışı getirilmesi, bir nesneyi mikroskopla incelemek demektir. Çıplak gözle bakış, insan bakışıdır. Büyük bir mercekle bakıldığında da Müslüman gözlüğü taktık demektir. Allah'ın da razı olacağı ve sonuç olarak rahmet elini üzerimizde hissedeceğimiz sonuçlara ulaşmamız için Müslüman insan gözüyle bakmamız lazım. Aksi takdirde kendimize göre yorumlar yaparız, zarar-zıyanla hayatımızı tamamlar götürürüz ve melekleri, Allah'ın rahmetini de yakınımızda hissedemeyiz.

Hayata Müslüman gözlüğüyle bakan, 'Kâinatın sahibi Allah benimleyse ben kâinat kadar büyüğüm demektir' diye düşünür. Bu yenilmeyen, ezilmeyen ve dik duran bir ruh sahibi olmaktır.

Kardeşlerim,

Müslüman gibi, Allah'ın gözlüğüyle hayata bakmak; Kur'anca bakmak demektir. Dünyada ne olup bittiğini, güçlü olmayışımızın sebebini; tankımızın yokluğundan, medyada geri kalmamızdan dolayı diye kısırca anlamayız biz. Bunu Allah'ın Kur'an'ının gözüyle anlayabiliriz. Bunun için de ayetler ve onları izah eden hadis-i şerifler okuyarak dünya hâllerinin ne olduğunu öğrenmeye çalışacağız.

En azından şöyle bir pozisyonumuz olacak: Bir insan acıdan kıvraniyor. Onun yakınları da öleceğini zannediyor. Doktora gidiyorlar ve doktor, taş düşürdüğünü söylüyor hastanın. Ee? "Taşı düşünce rahat eder, merdivenlerde koşsun biraz." Yahu bu adam nefes alamıyor, ne merdiven koşması. Doktor hâlâ, "Taş düşünce rahatlar..." diyor. Niye?

Hasta ve yakınları ne olduğunu bilmiyorlar. Doktor ise biliyor ki taş, böbrekten mesaneye gelmiş ve az bir zaman sonra düşecek. Düşünce de rahatlayacak. Olayı aletle incelediği ve tecrübesi de olduğu için doktor, acının bir saat sonra geçeceğini biliyor. Bakış budur. 'Doktorca' baktığın zaman olaylara, ölüm yerine tedbir alıyorsun ve yarını planlıyorsun. Tecrübesiz bir gözle bakarsan da hasta öldü, Fatıha okuyalım diye düşünürsün.

Allah'ın şeriatına ve Kur'an'a vâkıf olmaya çalışan insanlar olarak bu gözle görmeliyiz olayları. Şurası bombalanmış, burası yıkılmış dendiğinde "bu taş düşürmedir" diyebilmeliydik. Böbreklerinde taş olmamalıydı bu ümmetin; faize bulaşmamalıydı, faiz bir taşı çünkü. Yalana, zinaya, kumara bulaşmamalıydı ümmet. Bulaştı ve böbreğinde taş oluştu. Bu taşı düşürecek Allah. Çünkü ümmet-i Muhammed, faizci bir ümmet olamaz. Diplomaperest olamaz. Yalancı olamaz. Peygamber'in ailesine, çocuklarına hakaret eden bir ümmet olamaz.

Ümmetin bünyesinde bir taş oluşmuş. Bu taşı 'bir taş' olarak göremeyenler, "ümmet gitti... bundan sonra kâfirlerle uğraşılmaz..." diye ağlayadursun; Kur'an bilenler, Allah'ın yeryüzündeki kanunlarını (sünnetullah) bilenler, önceki ümmetlere yapılanları bilenler de "Bu taş düşünce göreceksiniz, 21 yaşında çocuklar küfrün belini bükecek!" diye haykırır ve böyle iman ederler. Ama bu düşünceleri olmayanlar 71 yaşında da hakikati anlayamazlar. Çünkü onlar böbrekte taş düştüğünü anlayamaz, kafalarına balyoz iniyor zannederler.

Şimdi okuyacağımız ayetler ultrasondaymışız gibi, mikroskopla bakıyoruz gibi gösterecek bize hakikatleri. Ancak ramazanlarda hatim okumayı, ses cihazlarından Kur'an dinlemeyi Kur'an'la ilişkimizin yegâne şekli zanneden bir düzey de böbrekteki taşlardan bir taştır. Bu da düşecek Allah'ın izniyle. Yeni, "Allah'ın şeriatı bunun için inmedi. Kur'an okumak, amel etmek, uğruna canlar vermek için inmiştir" diyen bir nesil geliyor Allah'ın izniyle. Öbür nesil de böbreklerdeki taş gibi düşüyor.

Böbreklerimizdeki bu taşlar düşecek ve ümmet-i Muhammed yeniden Enes ibni Malik gibi gençlere emanet olacak.

17 yaşındayken “Ben hazırım ya Rabbi, şeriatının yükünü taşımaya hazırım” diyen nesil geliyor. Çünkü Allah, Peygamberi’ne mağlubiyeti tattırmayacaktır –mezarında bile olsa. Uhud gibi ufak tefek acılar tattırır; ama ‘mağlup olmuş bir Peygamber’ dedirtmeyecektir. Zira söz verdi; şeriatını ve sünnetini koruyacaktır, Müslümanlar’ın camilerinde namaz kılanlar ‘sünnet düşmanı’ olsalar bile koruyacaktır.

Önce ultrason cihazımızın nasıl kullanılacağını öğreneceğiz. Buna dair iki not:

Ebu Abdurrahman isimli, tâbiinden bir zat var. Diyor ki: “Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin ashabından, Kur’an öğreten hocalarımız bize derlerdi ki: Biz Resûlullah’tan on ayetten fazla Kur’an okumazdık. O on ayette amel edeceğimiz şeylerin neler olduğunu öğrenip evlerimizde tatbik edince başka on ayet öğrenmeye giderdik.” Günlük peynir alır gibi. Çok alırsa bozulur diye düşünüyor. Bozulmamış peynir yemek istiyor.

فَعَلِمْنَا الْعِلْمَ وَالْعَمَلَ diyor: “Böylece ilmi ve ilimle amel etmeyi aynı anda öğrendik.” (Ahmed bin Hanbel, 23482) Şartel buradadır. **Bugün biz on yaşında çocukları, Kur’an-ı Kerim’den onlarca sure bilir hâle getiriyoruz. Bazen de on beş yaşında çocuklar Kur’an’ın 114 suresini biliyorlar, yarışmalara giriyorlar. Öyleyse ilim var çocukta; zira Kur’an’dan büyük ilim olmaz. Ama ne diyor sahabi: “İlmi ve ameli beraber öğrendik.” Teori ve pratik beraber oldu demiş yani. Sadece pratiği olursa bilgisizlik yanlış yaptırır.**

Bize dünyanın dönüş güzergâhını gösterecek cihaz, elimizdeki Kur’an-ı Kerim’dir. Onu ezber bilenlerimiz bile kullanmasını bilmiyorsa sorun Kur’an’da değil. Koca bir cihaz bekliyor ve onu kullanan insan yoksa, sorunumuz eleman sorunudur.

Abdullah ibni Ömer radiyallahu anhuma; Ömer bin Hattab radiyallahu anhin oğlu ve sünneti en iyi bilenlerinden biri yani Peygamber aleyhissalatu vesselamın yetiştirdiği en iyi talebelerinden. Dolayısıyla Peygamber aleyhisselamın şeriatını, ahlakını ve eğitimini öğrenebileceğimiz en yakın temsilcilerinden biri. Elimizdeki Kur’an cihazını neden kullanamadığımıza işaret ediyor.

Abdullah ibni Ömer radiyallahu anhuma gençti. Efendimiz aleyhisselam vefat ettiğinde 20’li yaşlarındaydı. Hicretin 50. senelerini gördü; uzun yaşadı ama asırlarca değil. Peygamber’imizden 15-20 sene sonra, gelinen zamanı yorumluyor. Bunu Arapça metniyle masalarımıza yazmayı ve bunalınca ‘ultrason cihazımız’ için servis çağırmak niyetiyle okumayı da tavsiye ederim Cümle cümle ilerleyeceğiz. Beyhakî’nin Sünenü’l-Kübra’sından, 5290. hadis-i şerif:

“Bizden herhangi biri, وَأَحَدُنَا يُؤْتَى الْإِيمَانَ قَبْلَ الْقُرْآنِ” “Biz öyle bir zamanda yaşadık ki,” لَقَدْ عَشْنَا بُرْهَةً مِنْ دَهْرِنَا Kur’an’dan önce imanını alırdı.” Buraya nokta koyuyorum nefesimiz durmasın diye: Kur’an’dan önce iman.

Zaten Kur’an 23. senede indi, nereden bulacaklardı ki Kur’an’ı. Hazır-paket hiç görmediler Kur’an’ı. Diyelim ki Abdullah ibni Ömer, 5. senede akıl balığ oldu, iman etti; iman ettiğinde Kur’an’ın 1/3’ü vardı. Bu cümle hepimizin içine konmuş saatli bir bomba gibidir.

Çocukları hafız yapmamız ve camiye Kur’an öğrenmeye göndermemiz mi, ben yaratıldıysam Kur’an için yaratıldım diyecek hâle getirmemiz mi önemli? **Beş yaşındayken doktor olacağına ve çok para kazanacağına iman etmiş birine on yaşındayken Kur’an veremezsin. Versen de nereye koyacak onu**

çocukcağız... Önce Kur'an'a yer hazırlamamız lazım. İbni Ömer fena şekilde deşifre ediyor bizi. وَتَنْزِيلُ السُّورَةِ عَلَى مُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَتَنَعَلَمُ حَلَالَهَا وَحَرَامَهَا وَأَمْرَهَا وَزَجْرَهَا، وَمَا يَنْبَغِي أَنْ يَقِفَ عِنْدَهُ مِنْهَا، كَمَا “O sırada sureler Peygamber aleyhisselama inmeye devam ederdi. Biz de o surelerden helal ve haramı öğrenirdik.” تَعْلَمُونَ أَنْتُمْ الْيَوْمَ الْقُرْآنَ “Allah’ın neyi emredip yasakladığını, nerede durmamız gerektiğini öğrenirdik; tıpkı sizin şimdi Kur’an’ı öğrendiğiniz gibi.”

Yani öncelikle ‘Allah haram dediyse haramdır’ demeyi kabul ettik. Sonra ayetler haramları sayınca bir sıkıntı yaşamadık.

Bunun en büyük örneği nedir: İçkinin yasak olduğu süreçte, son ayet indiğinde, “Bu pisliği bırakmaz mısınız” buyurdu Allah. Bırakın yoksa kırbacı yersiniz, değil, “bırakmaz mısınız.” Enes ibni Malik o hatırayı nasıl anlatıyor: “Bıraktık Rabbimiz!” diyerek Medine’de ‘miting’ yapmışlar. Hakkımızdı, sosyal geçimimizdi, elimizdeki fiçileri n’apalım... demediler. Biz bu işten geçiniyoruz, demediler: Bıraktık ya Rabbi! Neden?

Çünkü Allah, onların kalbinin hazır olduğunu gördü. Vahiy indikten 16-17 sene sonra içki yasaklandı. Allah, onların yüreklerini hazırlamalarını bekledi. Biz nerdeyse 16 asırlık ümmetiz; hâlâ yüreğimiz Allah’ın emir ve yasaklarına hazır olmayacak mı? Dedenin dedesinin dedesi kelime-i tevhit söylemiş, kulağına ezan okunmuş biri olarak senin için de mi hazırlık süreci beklenecek? **16 sene müşriklerin ortasından, ahiret nedir bilmeyenlerden çıkan nesil için bekledi Allah. İstanbul’u fethetmiş insanların çocukları için de mi senelerce bekleyecek?**

“Şimdi bazı insanlar görüyorum, imanları olgunlaşmadan Kur’an’ı almaya çalışıyorlar.” Hâlbuki Kur’an, ona iman etmiş ve yüreğini teslim etmiş olanların kitabıdır.

Arkadaşlar,

Bu sözler Peygamber aleyhisselamdan en fazla 40 sene sonra söylenmiş olabilir. Makasın o sürede ne kadar açıldığına dikkat edin. Bir de şimdikiyi görse İbni Ömer, dili tutulur da bir şey söyleyemezdi zaten. “Kur’an’ı Fatiha’dan sonuna kadar okuyorlar; neyin helal neyin haram olduğundan haberleri yok.” فَيَقْرَأُ مَا بَيْنَ فَاتِحَتِهِ إِلَى خَاتِمَتِهِ مَا يَدْرِي مَا أَمْرُهُ وَلَا زَجْرُهُ “Nerede durması gerektiğini de bilmiyor. Hurma çekirdekleriyle oynar gibi Kur’an’la oynuyorlar.”

Abdullah ibni Ömer’e binlerce kere minnettarlık hissediyorum bu büyük tespitinden dolayı. Kendisi çok kısa bir zamanlık makas farkında yaşadığı hâlde gördü bunu. Basiret meselesi. Kur’an’la ilişkinin, Kur’an ve iman bağlantısının bu kadar büyük bir mesafeye doğru açılarak devam ettiğini görmek basirettir.

İmanın sonraya kaldığını, önce Kur’an’ın alındığını ve dolayısıyla Kur’an’ın imanca olgunlaşmamış yüreklere indiğini, bunun büyük bir sorun olacağını anlamış. İnşallah biz de Abdullah ibni Ömer’den anlayarak bu muhteşem tespiti kendimize ders konusu yaparız.

Aziz kardeşlerim,

Bize okyanusları, dağları, melekler, yazı-kışı, kâfiri-Müslüman’ı, ölümü-hayatı, zenginlik-fakirliği, kadını-erkeği, baba-ana-evlat-gelin-damat olmayı, imanı-küfrü, genç ölmeyi ve ihtiyar ölmeyi, cihat etmeyi ve etmemeyi, cennet için yaşamayı ve cehenneme kütük olmayı... hepsini Kur’an’ın öğretmesi lazım. Rızık verenin Allah olduğunu Kur’an’dan öğrenmek lazım. Herhangi bir güvenlik-sigorta şirketinin asla Allah’ın verdiği zerresi kadar garantiyi insana veremeyeceğini bilmek lazım. Bunun da tek kaynağı Kur’an’dır.

Evet, elimizde Kur'an var. Bir ultrason cihazı olarak Kur'an elimizdedir; ancak teknikerimiz olmadığı için bekliyoruz.

Biz de olayları Allah'ın Kur'an cihazıyla görsek bileceğiz ki böbreğimizdeki taşlar, Gazze'den Akdeniz'e dökülecek bir gün. Bunu bilip rahat edeceğiz.

Her yer Kur'an kursu dolu ve herkes hafız yetiştiriyor. Her caminin altında bir kadın Kur'an kursu. Hastaya ölmesin diye Kur'an okuyoruz ama hastalığın ne olduğunu Kur'an'dan anlayamıyoruz. Karıştı kafamız. Tâbiinden Ebu Abdurrahman ne güzel hatıra naklediyor; dilim dilim, kahvaltılık peynir gibi ayetleri alıp giderlerdi, diyor adeta. Pratikte de ilimle ameli beraber almış ashab-ı kiram. İlim deposu değiller. Yaşamak için Kur'an öğreniyorlardı.

Abdullah ibni Ömer ise daha farklı bir noktadan söz ediyor: İmanımızı kalplerimize yerleştirdik ve Kur'an gelince yer buldu kendine.

On yaşında çocukların 'insan hakları'na tapındığı bir zamanda yaşıyoruz. On yaşında kız çocuklarının, boşanırsa -evlendikten sonra...- nasıl geçineceğine dair tedbir almak zorunda olduğunu ve bunun için de meslek lisesine gideceğini düşündüğü bir çağda yaşıyoruz. Seni yaratan Allah, rızık veren Allah, her şeyin sahibi Allah, tevekkül etmen gereken Allah; yeni nesilde bunların hiçbirine yer yok. 'Başörtüsü' var ama. Yazın da kursa gitmiş, Kur'an'ı hatmetmiş, o da var. Ama kalpte ve beyinde Kur'an misafir gibi bekliyor. Kur'an'ın koltuğu yok.

Kalplerimizi önce imana açtık, Allah ne derse doğrudur, haramı-helali o belirler, kul olarak nerede durmamız gerekiyorsa bunu Allah'tan kabul edeceğiz diye iman ettik, diyor İbni Ömer. Sure sure inince Kur'an da hazır odalarına yerleşmiş oldu böylece.

Hayatımızda hâlâ tevekkülün yeri yok. Hâlâ levhalarda Allah'ın 'Rezzâk' ismi olduğu hâlde sigorta şirketleri itikatta Allah'tan daha güçlü! İşte bu sıkıntılarımız, elimizdeki müthiş cihazı çalıştıramaz duruma getiriyor.

Bir ayrıntıya temas etmek istiyorum: Bundan 70 sene önce, şimdiki neslin dedesi yaşındaki insanlar büyük bir tuğyanla karşılaştılar: Ezan dâhil, şeriatın orijinaline ait her şeyin yasaklanması. Kur'an-ı Kerim'den bir yazının evde bulunmasının, bir otomatik silahın teröristin elinde yakalanması gibi suç telakki edildiği zaman.

Bu yaklaşık olarak 30 sene sürdü. Gökleri ne kadar büyük ve engin yarattıysa Allah, ne kadar mahlûkatı varsa onların sayısı kadar lanet olsun bunu yapanlara. Bir nesli Kur'an'sız, 'Allah' yerine 'tanrı' demeye mahkûm ettiler. Bu lanet de yetmez onlara. Allah neyi takdir buyurduysa onlara azap olarak, üzerlerine olsun.

Şimdiki küfür tuğyanı, o zaman ezansız yetişen bereketsiz neslin yürüttüğü tuğyandır. Ama bunlar geçecek. Bunlar taş olarak düşecek, çaresi yok. Düşecek ve biiznillah ümmet, ezanına kavuştuğu gibi ezan aşkıyla yaşayan nesline de kavuşacaktır. Sağ elimin varlığından şüphe ederim ama bundan etmem. Evet, taş düşürürken epey bunalacağız, baygınlıklar geçireceğiz, öldü denecek; ama dirileceğiz. Ölmek için gelmiş bir ümmet değiliz biz. Kıyamete kadar bâkiyiz.

Allah azze ve celle niye yeni bir peygamber göndermeyeceğini buyurdu? Çünkü eski ümmetler, peygamberlerinin hatirasını, kitabını ve şeriatını sıfırladılar; yeni bir peygamber gelip yeni şeriat getirmek zorunda kaldı. **Bizim ümmetimiz ebediyen yeni bir peygamber görmeyecek; çünkü Allah'ın garantisıyla**

gençler, şeriatı yalnız bırakmayacaklar. Ne ezanların susturulması ne de İskilipli Atıf ve onun gibi binlerce şehidin darağacında asılmış olması, Allah'ın şeriatının kökünü kurutamaz; dalını-budağını yontarlar, daha güçlü büyümemize sebep olurlar. Böyle iman ediyoruz, elhamdulillah.

Ama bu derbeder olmuş nesil, o badireyi yaşadı. İmtihanları buymuş. Nesiller boyu sürdüğü için de bu, bir miktar pahalı faturaları beraberinde getirir ama umudumuz ebedîdir, biiznillah.

Kardeşlerim,

Bütün bu olup bitenleri Kur'an gözlüğüyle görüp Müslüman insan farkı oluşturmak istiyoruz. Kur'an'la bakan Müslüman insan farkı. Bu fark hem olayları kavrayıp derin bir nefes almamızı sağlayacak hem de gelecek projeleri yapmamızı. Zira biz, bu yoğun olayların stresiyle meşgul olurken gelecek projesi yapamazsak büyük bir veballe Rabbimizin huzuruna gideriz.

Ezan ve Kur'an'dan mahrum edilmiş dedelerimiz -Allah onlara rahmet eylesin- bugünün planını yapmakta âciz kaldılar; ciddi bir acziyet. Şu anda Rabbimden ona yüzlerce kere rahmet indirmesini dilediğim, Sivaslı bir Mustafa dedemin hatırasını tazelemek istiyorum. Ne günlerden ne günlere gelindiğini anlatmak istiyorum, bir; ikincisi, neden gelecek planlaması yapamadıklarını.

Ve bugün, Kur'an-ı Kerim'i elimizde olduğu hâlde kullanamadığımız bir teknik cihaza, anahtarını açamadığımız bir dürbüne niye çevirdiler; bunu anlatmak istiyorum. Bunda mazur muydular; mazurdular.

Bahsettiğim Mustafa amca 1983'te vefat etti. Eli delikti. Bir savaşta kurşun geçmiş elinden. Hususî sohbetine gider, duasını almaya çalışırdım. Demişti ki: "Askerden geldiğimde beni evlendirmek için kız hazırlamışlar. Düğün malzemesi bulundu, düğünüm yapıldı. 17 gün Sivas-Yıldızeli'nin köylerinde, yakın ilçelerde benim düğünümde Fatiha okuyup dua edecek adam bulunamadığı için nikâhım yapılamadı. Düğünüm yapıldığı hâlde 17 gün bekledim."

Hiç mi Fatiha bilen biri yoktu, diye sorduğumda "belki yoktu" dedi, "olan da Fatiha okuduğu bilinsin istemiyordu, çünkü öbür gün jandarma götürüyordu. Fatiha bildiğine göre başkasına öğretir diye mimliyorlardı." Sonra yakın köydeki birine günlerdir gerdeğe giremediği anlatılınca adamın biri yeminler ettirip gelmiş ve okumuş.

Bu nesil, Kur'an'ımızın yarınki nesillere ait plan-projesini yapamadı. Bodrum altları ve ormanlarda bir Fatiha öğretilim çocuklarımıza, namaz kılacak kadar sure öğretilim de yeter diye düşündüler. Haklı mıydılar peki? Haksızdılar diyemiyorum. Bu kadar yapabildiler. Allah onlara rahmet eylesin ve hatalarını mağfiret buyursun.

Lakin bu nesil, internet nesli, sosyal medyayla devlet çökertilen bir çağda Kur'an'ın gelecek nesillere ait planlamasını yapamayıp da onlara kullanamayacakları bir ultrason cihazına benzer Kur'an bırakırlarsa vebal altında kalacaklardır. Bu tembelliği niye yaptıklarını meleklere anlatamazlar. Kur'an'ı sadece cuma gecelerinde yaşlıların okuduğu, rahmet için de ölümlere okunan bir kitap olarak bırakamaz hiç kimse. Bu ümmetin dürbünüdür Kur'an. Ümmetin fezası bu Kur'an'la görülecek, Allah'ın izniyle.

Abdullah ibni Ömer gördü. Ebu Abdurrahman, ashabın nasıl ilim ve ameli birlikte öğrendiklerini anlattı. Biz de ümmet-i Muhammed'in bugünkü nesli olarak, bizden öncekilerin darboğaz edildikleri ortamdan dolayı yapamadıkları işi bugün Allah'ın izniyle yaparız. Sosyal medya diye bir melanet, devlet yıkmak için bile kullanılabilir kadar güçlü bir cihazsa biz niye Kur'an'ımız için bunu kullanmayalım? Niye Resûlullah

sallallahu aleyhi ve sellemin hadis-i şeriflerini yaymak için kullanmayalım? Niye gaflet uykusundan uyanma vesilesi yapmayalım bunu?

Sosyal medya yegâne malzememiz değil. Elhamdülillah, dilimiz var. Dünya bir köy hâline geldi; şer için bir köy de Kur'an'a hizmet için niye köy olmasın? Oldu Allah'ın izniyle. **Madem dünya bir köy hâline geldi, bu köyün ağası Kur'an'dır. Kur'an'ın dediği olacaktır. Kur'an bu dünyaya hükümler olacaktır. Bunun için de hiç kimse yoksa biz varız, elhamdülillah.**

Önceki neslin hatasının bugün elimizdeki cihazı kullanamama sebebi olduğunu anlamalı, biz hem bugünkü kullanımı sağlamalı hem de gelecek kuşaklara böyle bir Kur'an devretmeliyiz ki onlar da "şu ülkenin füzesi var" diye endişe etmeye kalkmasınlar. Onların füzesi varsa bizim de füzeleri gösteren Kur'an'ımız var diye rahat etmeliyiz. Elbette bunun ayrıntıları var ve dersin devamında göreceğiz inşallah.

Kardeşlerim,

Bu girişten sonra, ümmet-i Muhammed'in bu zamanda üç temel fitne çeşidinin karşısında olduğunu söylemeliyiz.

Fitne; mümini sıkıştıran, rahat yürütmeyen, konuşturmayan sıkıntı demek. Fitne Âdem aleyhisselamdan beri var ve Allah, bütün kullarını fitneyle imtihan edeceğini söylüyor. **وَجَعَلْنَا بَعْضَكُمْ لِبَعْضٍ فِتْنَةً** "Biz sizi birbirinizin fitnesi olarak yarattık." Bu ayeti hiçbirimiz göz ardı edemeyiz. Müminin karşısında kâfir var. Peygamberin karşısında Ebu Cehil, Nemrut'un karşısında Peygamber var. Babanın karşısında oğul, oğulun karşısında baba. Hoca mısın; karşında söz dinlemeyen kitleler, kitlelerin karşısında hoca var. Hastanın karşısında sağlıklı, zenginin karşısında fakir...

Bu kâinat, insanların birbirlerine fitne olması mantığı üzerine kuruludur. Tıpkı yazın, kışın fitnesi olduğu gibi. Fitne bu anlamda, tamamen negatif bir şeyin adı da değildir. Kan gibi; ürkütücü, necis ama varlığı hayat için şart. Kan görmeye dayanamayanlar da kansız yaşayamıyorlar. Fitne bu demektir.

Kâfirler, müminler olduğundan; müminler de kâfirler olduğundan var. Şeytan insanın olduğu gibi insan da şeytanın fitnesidir. Zıtlıklar üzerine kuruludur dünya. "Biz sizi birbirinize fitne yaptık" bu demek. Dolayısıyla fitnesiz bir ortam hayali, kanı olmayan bir insan hayal etmek gibidir. Sorun yaşamayayım diye babasız yaratılsaydım ben, diye düşünen biri gibidir. Bu dünyada kimse fakir olmamalı, diyen bir zengin düşün. Bu söz ne kadar gerçekçi olur? Sen nasıl işçi bulacaksın kimse fakir olmazsa?

Zenginlerin hepsini öldürelim, diyen fakir de kendi bindiği dalı kesiyor. Birbirimizin ters tarafıyız ve varlığımız için de bu terslik gerekli.

Kardeşlerim,

Fitnenin, Allah'ın önümüze koyduğu sınav araçları anlamına geldiğini öğrendikten sonra; bu ümmetin üç türlü fitnesi:

Bir: Hayat olduğu gibi fitnedir. Can bir fitne konusudur; elimiz acıyor, tüyümüz dökülüyor, saçımız beyazlıyor. Mal bir fitnedir; haram kazanırsan cehennem nedeni oluyor. Çok zengin olursan hırsız peşinden dolaşır, devlet vergi alır. Ailenin yokluğu bir dert; harama düşüyorsun. Varlığı ise beş yüz dert. Kocan-karın oluyor; dünya sana zehir oluyor. Evladım oldu diye seviniyorsun; o günden sonra yüzün gülmüyor.

Can, mal, aile, fırsatlar, imkânlar, huzur içinde yaşayacağını zannettiğin için biriktirdiğin ama sana huzursuzluk getiren şeyler... Köyde yaşarsın, yokluklar başına dert olur; şehre gidersin, gürültüsünden kaçarsın. Dünya budur. Şehirdeki köylüye imrenir, köydeki şehirlie imrenir. Bu dünyada hiç kimse 'tam aradığım buydu' diyemez. Hayatın temelini oluşturan fitnelere bunlar.

İki: Eski ümmetlerden intikal edebilecek sorunlarımız var. Eski ümmetlerin peygamberleriyle zıtlaşmaları, peygamberlerine karşı felsefe yapmaları, bidatler ve sapıklıklarla dinlerini tahrif etmeleri, Allah'ın indirdiği kitabı beşerin bir eseri zannedip ayetleriyle oynamaları, dini dünyaya alet etmeleri, dünyayı ona hizmet ettirecek yerde dinleriyle dünyaya hizmet etmeleri gibi.

Bunun için Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem, "Eski ümmetleri taklit edeceksiniz" diye defalarca ikaz etti. Yahudiler ve Hıristiyanlar'a dikkat edin, buyurdu.

Üç: Bu ümmetin ahir zamandan ve kıyamet alametlerinden kaynaklanan fitnelere var. Mesela 'kadın' boyutlu fitnelere ahir zaman ait fitnelere. Zenginliğin baş belası olması, obez bir nesil yetiştirmek, yemekten kaynaklanan hastalıkların oluşması da kıyamet alameti fitnelere aittir.

Bütün teknolojik gelişmelere ve imkânlarla rağmen insanların vakit darlığı yaşamaları kıyamet alametlerindedir. Bu da bir fitne çeşidi.

Kuruluşunu Âdem babamız ve ilk çocukları yaşadı dünyanın. Yıkılışını ise biz yaşayacağız. Bizim üzerimizden bir ahir zaman serüveni ve kıyamet alametleri gerçekleşecek. Bu ümmet buna da hazır olmalı.

Yetiştirdiğimiz çocuklarımızın, Kur'an medreselerimizin, kurduğumuz vakıflarımızın;

-hayat fitnessine,

-eski ümmetlerin düştüğü tuzak ve fitnelere,

-kıyametin yaklaşmasına karşı planları ve eğitim projeleri olmalı.

Düğün yapıp yuva kuranlar, evlenecek gençlerimiz elbette eş adayının güzel mi zengin mi olduğu vesaireye bakacak. Kur'an okuyor mu okumuyor mu; ona da baksın. Abdeste-sigaraya-alkole de baksın ama bu üç fitneye karşı aile kuracak kapasitesi var mı; buna da baksın.

Hafız yap çocuğu ama kıyamet fitnelere karşı Kur'an'ını pazarlamayacak bir hafız olsun. Kur'an üzerinden ticaret değil, Kur'an üzerinden Allah'la ticaret yapacak; cennet alıp hayat verecek delikanlı yetiştir.

Peygamber aleyhisselam Efendimiz, "kalem savaşları yapılacak" buyuruyor; bu "basın savaşına hazır olun" demek değil miydi? Romanla nesiller helak edilecek demek değil miydi?

Eğer eğitimimizi bu üç boyutlu fitneye hazırlıklı yapmazsak sürekli Yahudi'ye lanet eder dururuz. Yahudi de kendinden öncekilere lanet etmişti zaten ama Yahudilik'ten kurtaramamıştı...

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.